

Allochtone jongens

In de notitie 'Jongens huilen niet' wordt geconstateerd dat er bij de problematiek van seksueel misbruik van allochtone jongens sprake is van een onderrapportage. Het probleem is groter dan uit de cijfers blijkt. Dit betekent dat artsen, hulpverleners, jongerenwerkers, onderwijzers en sleutelfiguren op korte termijn moeten worden toegerust seksueel misbruik van allochtone jongens te herkennen, te signaleren en aan te melden bij van overheidswege aangewezen instanties. De westerse hulpverlening, inclusief de georganiseerde homobeweging, is niet ingespeeld op het onderscheid tussen homoseksuele identiteit en homoseksuele gevoelens, cq gedrag. Ook zal de politie moeten overgaan tot strenge vervolging van pedoseksuelen die betrokken zijn bij seksueel misbruik. Naar seksueel geweld tegen allochtone jongens en mannen is geen systematisch en consistent onderzoek gedaan. Om de daadwerkelijke aard en omvang van deze problematiek te leren kennen zal van overheidswege opdracht gegeven moeten worden tot een uitgebreid multi-disciplinair survey, zal een systematische en consistente registratie verplicht gesteld moeten worden en zullen op korte termijn bekende onderzoeksresultaten omgezet moeten worden in preventief en curatief beleid. De problemen die mannelijke allochtone slachtoffers van seksueel misbruik ondervinden, zeker slachtoffers met een culturele achtergrond waarin een macho vorm van mannelijkheid overheerst, worden onvoldoende herkend door de hulpverlening en de georganiseerde homobeweging. De hulpverlening zal ook moeten kijken naar definities en behandelingsmethoden naast de Nederlandse autochtone context. (Kooistra, 2006: 15)

Allochtone jongens die het slachtoffer zijn geworden van seksueel misbruik worden nauwelijks door de hulpverlening bereikt. het inschakelen van hulpverleningsinstellingen drukt een extra stempel op het slachtofferschap van jongens, iets waar zijn niet op zitten te wachten. Bij allochtone jongens met een islamitische achtergrond zou de drempel naar de hulpverlening zo mogelijk nog hoger zijn. Schaamte en angst om voor homoseksueel te worden uitgemaakt en bijgevolg uit de gemeenschap te worden verstoten, vormen de belangrijkste obstakels voor disclosure. (Fora en VU, 2001: 58)

Sommige hulpverleners stellen te snel een gezinsgerichte aanpak voor, terwijl het allochtone slachtoffer het misbruik wil verwerken zonder dat dit in de gemeenschap bekend wordt. Vooroordelen dat allochtonen, die opgegroeid zijn in een 'wij-cultuur', per definitie behoefte zouden hebben aan een gezinsgerichte benadering zouden hiervan de oorzaak zijn. (Fora en VU, 2001: 58)